

Sufletul de primavara

Nichita Stănescu

Sufletul se rotea in jurul intimplarilor, uneori atingindu-le.
Un ochi rizind, un ochi plingind in capul cerului erai tu, soare, si tu, pamintule.
Sufletul se rotea toata ziua, toata noaptea.
O amintire.
O speranta.
O amintire,
si iar o speranta.
Oamenii, pomii, pietrele, iarba, cu moartea stateau in balanta.
Sufletul se imparte in globuri, cum se-mparte coloana de apa-ndoita la virf spre bazinuri.
Era un glob de pace, un glob de razboi, un glob al visarii si unul de chinuri.
Soarele privea cu lumina, pamantul privea
cu oameni, si-amindoua privirile erau paralele.
Nu-ntilneau nimic inainte, poate numai un dans in balans monoton, taciturn, de galese stele.
Lumina se-ntorcea pin' la urma-napoi, modulata, ca un ecou repetat rasfringind si strigind un nume
iubit, o intimplare de altadata.
Oamenii se-ntorceau pin' la urma-napoi,
in pamint.
Sufletul stia, cunostea, simtea toate-acestea.
Si se rotea, se rotea ametitor,

invidiind uneori pomii, alteori pietrele,
alteori iarba, pentru linistea desavirsita a lor.
Citeodata-atingea mortii, ii intreba de ce-au
murit, alteori atingea viii, ii intreba ce au de gind,
cum au de gind sa prelungeasca lumina acestui pamint.
Unii rosteau cuvinte de ura, de foc, de mormint.

Unii rosteau cuvinte de boala, unii rosteau
cuvinte de moarte.
Globurile sufletului se invineteau,
se-nnegreau,
se topeau, alunecau mai departe, din departe-n departe.
Altii rosteau cuvinte de viata, altii rosteau
cuvinte de pace.
Despre coloana ce-ar trebui inaltata, despre
o iarba aflata, care-ar supune cancerul, care ar darima statuia
tristetii.
Globurile sufletului se-mpurpurau deodata,
opreau deodata roata lor mare in lume, fuga lor toata.
Sufletul se aduna ca un fluviu in infinitul marii,
Nu mai voia sa plece si, in curind,

ochiul soarelui privea cu lumina, rizind,

POEZII ONLINE

ochiul pamintului privea cu oameni, incepind
sa surida.
Poate chiar surizind.